

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 27. 5 2020 v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Ihnáta a soudců JUDr. Jaroslavy Miketové a Mgr. Petry Ritterové o odvolání **obžalovaného Xxx**, narozeného xxx, a **manželky obžalovaného xxx**, narozené xxx, proti rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 11. 3. 2020 č. j. 32 T 26/2020-169

takto:

I.

Z podnětu odvolání obžalovaného xxx se podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu **zrušuje** napadený rozsudek **v celém rozsahu** a za podmínek § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu se **obžalovaný xxx**, narozený xxx ve xxx, bez zaměstnání, trvale bytem xxx, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici v Ostravě,

nově uznává vinným, že

dne 30. 8. 2019 kolem 22.30 hodin v Kopřivnici – Lubině, okres Nový Jičín, v blízkosti převlékárny u pláže Větrkovické přehrady, v úmyslu dosáhnout sexuálního uspokojení se vysvlékl do naha a přistoupil z levé strany zezadu k poškozené xxx, která se zde procházela, jednou rukou ji uchopil kolem krku a druhou rukou jí zakryl ústa, at' nekřičí, a odvedl ji ke křoví, kde jí řekl, at' si lehne na záda, a když to učinila, tak ji zalehl pravou stranu těla, čím znemožnil její opakované snahy se mu vysmeknout, dále poškozené sdělil, že jí „nic neudělá, že jí chce jen osahat“ a na důkaz toho, že nemá erekci, jí položil ruku do svého rozkroku, poté ji políbil na ústa, rukou vyhrnul mikinu a líbal ji na prsa a sahal na přirození, a když mu poškozená sdělila, že má menstruaci, svého jednání zanechal a z místa odešel,

tedy

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku,

čímž spáchal

přečin znásilnění podle § 185 odstavec 1 trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 185 odstavec 1 trestního zákoníku **k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.**

Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku se pro výkon trestu **zařazuje do věznice s ostrahou.**

II.

Odvolání manželky obžalovaného xxx se dle § 256 trestního řádu **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 11. 3. 2020 č. j. 32 T 26/2020-169 byl obžalovaný xxx uznán vinným skutkem právně kvalifikovaným jako přečin znásilnění podle § 185 odstavec 1 trestního zákoníku spočívajícím v tom, že dne 30. 8. 2019 kolem 22.30 hodin v Kopřivnici – Lubině, okres Nový Jičín, v blízkosti převlékárny u pláže Větrkovické přehrady, v úmyslu dosáhnout sexuálního uspokojení se vysvlékl do naha a přistoupil z levé strany zezadu k poškozené xxx, která zde procházela, pravou rukou ji uchopil kolem těla a levou rukou ji uchopil za obličej a zakryl jí rukou ústa se slovy, ať nekřičí, že jí nic neudělá a odtáhl ji několik metrů od chodníku mezi stromy, kde ji položil na záda na trávník a sám na ni nalehl svým tělem a ucpal jí rukou ústa, až nemohla dýchat a při opakované snaze poškozené se z jeho sevření vymanit a utéct, ji sevřel rukama a ještě více na ni nalehl tělem, přičemž poškozená snahy o uvolnění a únik zanechala, pak jí sdělil „že mu nestojí“ a na důkaz toho jí položil ruku do svého rozkroku, poté ji políbil na ústa, rukou vyhrnul mikinu i podprsenku a líbal ji na prsa a osahával na jejím přirození, načež mu poškozená sdělila, že má menstruaci, přičemž po tomto sdělení svého jednání zanechal a z místa odešel. Obžalovaný byl odsouzen dle podle § 185 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 roku. Podle § 56 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku byl pro výkon trestu zařazen do věznice s ostrahou. Podle § 99 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 trestního zákoníku mu bylo uloženo ochranné léčení psychiatrické sexuologické v ústavní formě.
2. Proti rozsudku podal obžalovaný xxx prostřednictvím svého obhájce v zákonné lhůtě odvolání, které bylo doručeno okresnímu soudu dne 25. 3. 2020, které zaměřil do všech výroků rozsudku, a které následně písemně obhájce obžalovaného odůvodnil. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil, a to pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost jeho skutkových zjištění, nebo proto, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí ve smyslu § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu, dále jelikož zde jsou pochybnosti o správnosti skutkových zjištění, k objasnění věci je třeba důkazy opakovat a provádět důkazy další ve smyslu § 258 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu, bylo porušeno ustanovení trestního zákona ve smyslu § 258 odstavec 1 písmeno d) trestního řádu a uložený trest je nepřiměřený § 258 odstavec 1 písmeno e) trestního řádu. Skutek měl být právně kvalifikován jako přečin výtržnictví, neboť obžalovaný se nedopustil přečinu znásilnění. Jeho jednání nesměřovalo k pohlavnímu styku a sexuálnímu ukojení. Dále namítá, že skutková zjištění okresního soudu uvedená ve výrokové části napadeného rozsudku neodpovídají provedenému dokazování a skutkovým zjištěním soudu. Podle výrokové části napadeného rozsudku (i obžaloby státního zástupce) obžalovaný poškozenou odtáhl několik metrů od chodníku mezi stromy, kde ji položil na záda na trávník a sám na ni nalehl svým tělem a ucpal jí rukou ústa, až nemohla dýchat a při opakované snaze poškozené se z jeho sevření vymanit a utéct, ji sevřel rukama a ještě více na ni nalehl tělem, přičemž poškozená snahy o uvolnění a únik zanechala, pak jí sdělil „že mu nestojí“ a na důkaz toho jí položil ruku do svého rozkroku. Popsané skutečnosti nevyplynuly ani z výpovědi poškozené xxx ani jiného důkazu. Soud žádný důkaz, ze kterého uvedené skutečnosti měly vyplynout, neoznačil ani v odůvodnění napadeného rozsudku. Trest, který byl obžalovanému uložen, je nepřiměřeně přísný, jelikož nebylo přihlédnuto ke všem okolnostem případu ve vztahu k ustanovení §

47 odstavce 1 trestního zákoníku, resp. k ustanovení § 40 odstavce 2 trestního zákoníku. Soud při rozhodnutí o trestu a ochranném opatření nepřihlédl ke způsobu provedení činu a dalším okolnostem, za kterých byl čin spáchán. Soud nezohlednil ani veškeré polehčující okolnosti svědčící ve prospěch obžalovaného, zejména že se ke spáchání skutku doznal již v přípravném řízení, byť trestné jednání proběhlo částečně jinak, tedy ještě předtím, než se mohl seznámit s pořízenými důkazy. Není tedy na místě jeho doznání znevažovat a mělo být považováno za významnou polehčující okolnost. Po celou dobu trestního stíhání obžalovaný spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení a svým jednáním nezpůsobil žádné průtahy a svého činu litoval, poškozené se již v přípravném řízení omluvil. Obžalovanému svědčí i další okolnosti, za kterých byl trestný čin spáchán, jeho jednání netrvalo déle než 5 minut, poškozenou nijak fyzicky nenapadal, nic ji nebolelo, nezpůsobil jí žádné, byť sebemenší zranění ani škrábance. Od dalšího jednání upustil sám od sebe, žádná vnější okolnost mu v dalším páchání nezabránila. Obžalovaný neměl v úmyslu na poškozené vykonat soulož. Z lékařské zprávy Psychiatrické nemocnice Brno vyplynulo, že podmínky ambulantní léčby obžalovaný dodržoval. Léky vysadil na popud ošetřující lékařky. S vysazením léků neměl zkušenost a nevěděl, jaké to bude mít účinky. Soud dále nepřihlédl k osobním a rodinným poměrům obžalovaného, který je poživitelem invalidního důchodu, přesto při něm byl 2,5 roku zaměstnán na dohodu jako řidič. Má pětiletého syna a dvaceti tříletého syna, který trpí středně těžkou retardací třetího stupně. S ohledem na rodinnou situaci je jeho manželka odkázána na dávky hmotné nouze a na obživu svou a dětí musí peníze strádat. Soud měl též přihlédnout podle § 40 odstavce 1 trestního zákoníku k tomu, že obžalovaný spáchal trestný čin ve stavu zmenšené přičetnosti, který si nepřivodil vlivem návykové látky, když jeho schopnost své jednání ovládat byla snížena podstatným způsobem z důvodu poruchy sexuální preference. S ohledem na všechny výše uvedené okolnosti měl soud nápravu pachatele a ochranu společnosti zajistit tím, že upustí od potrestání a uloží mu pouze ochranné léčení psychiatrické sexuologické v ústavní formě. Pokud soud usoudí, že je třeba působit na obžalovaného trestem, pak v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 trestního zákoníku měl stanovit jeho druh a výměru s ohledem na zmenšenou přičetnost. Měl by být uložen trest odnětí svobody v delší výměře, avšak s podmíněným odkladem výkonu na delší zkušební dobu. Pokud soud ani toto nebude akceptovat, pak měl by uložit trest odnětí svobody ve výměře pod dolní hranici trestní sazby. Obžalovaný se chce podrobit kastraci. Tento zdravotní zákrok by sexuální deviaci vyřešil a obžalovaný by mohl vést řádný život bez medikace a nařízeného ochranného léčení. Soud by tedy mohl uložit takový trest, aby mohlo dojít k započtení dosud vykonané vazby na uložený trest odnětí svobody, na který by navazoval výkon ústavního léčení. U veřejného zasedání obhájce k uloženému ochrannému navrhl, aby bylo zaměřeno pouze sexuologicky.

3. Proti rozsudku podala v zákonné lhůtě odvolání i manželka obžalovaného xxx, která své podání adresované Krajskému soudu v Ostravě podala jako poštovní zásilku dne 25. 3. 2020. Odvolání zaměřila v podstatě do výroku o trestu, uvádí, že ví, že manžel spáchal trestný čin, ale je nemocný, potřebuje léčbu, ne vězení. Navrhuje, aby mu bylo uloženo léčení v ústavní formě a toto nařízeno k výkonu v Brně, kde jej budou moci se syny častěji navštěvovat a být s ním v kontaktu.
4. Odvolání byla podána včas, tj. před skončením osmidenní lhůty od doručení rozsudku (§ 248 odstavce 1 trestního řádu), oprávněnými osobami /§ 246 odstavce 1 písmeno b) trestního řádu, a 247 odstavce 2 trestního řádu/ a Krajský soud v Ostravě, jako soud odvolací (§ 252 trestního řádu), neshledal ani jiných důvodů k jejich zamítnutí dle § 253 odstavce 1 trestního řádu nebo odmítnutí dle § 253 odstavce 3 trestního řádu.
5. Z podnětu podaných opravných prostředků krajský soud přezkoumal podle § 254 odstavce 1, odstavce 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, a to z hlediska vytýkaných vad, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, přihlédl k vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, neboť mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo odvolání podáno, a po projednání věci ve veřejném dospěl k následujícím závěrům.
6. Po přezkoumání výroku o vině dospěl krajský soud k závěru, že se okresní soud v rozsudku převážně správně vypořádal s okolnostmi významnými pro rozhodnutí, rozvedl, jaké důkazy provedl, jak je hodnotil a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl. Jen v části se okresní soud nevypořádal

se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, když nepromítl důsledně svá skutková zjištění vzešlá z procesního dokazování provedeného u hlavního líčení do znění skutkové věty.

7. Krajský soud konstatuje, že nalézací soud provedl veškeré dostupné důkazy, aby byl zjištěn skutkový stav v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí v souladu s ustanovením § 2 odstavec 5 trestního řádu, ovšem nedostatečně. Vyslechl sice v hlavním líčení obžalovaného, který podstatu protiprávního jednání doznal, ovšem jeho výpověď byla co do popisu skutku strohá, a co do vysazení medikace i rozporná s jeho výpověďmi v přípravném řízení, kdy byl vyslechnut v procením postavení obviněného opakovaně před policejním komisařem dne 19. 11. 2019 a 6. 2. 2020 a v rámci vazebního zasedání dne 20. 11. 2019. Přesto okresní soud nepostupoval v souladu s ustanovením § 207 odstavec 2 trestního řádu a dřívější protokoly o výpovědi obžalovaného nepřečetl, na rozpory obžalovaného neupozornil a netázal se na příčiny. Dále okresní soud místo výslechu poškozené v hlavním líčení přečetl § 211 odstavec 1 trestního řádu protokol o její výpovědi z přípravného řízení ze dne 20. 1. 2020. Dále způsobem odpovídajícím trestnímu řádu provedl listinné důkazy a znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie.
8. Nalézací soud tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru o vině obžalovaného, kdy vycházel z jeho doznání a s ním v podstatných bodech korespondujících dalších provedených důkazů. Nezabýval se však dostatečně prokázáním jednotlivostí v rámci předmětného incidentu, nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí a nedal jim odpovídající výraz v popisu skutkového děje. Nutno dát za pravdu námitkám uvedeným v odvolání, že část skutkového děje, konkrétně *že ji odtáhl několik metrů od chodníku mezi stromy, kde ji položil na záda na trávník a sám na ni nalehl svým tělem a ucpal jí rukou ústa, až nemohla dýchat a při opakované snaze poškozené se z jeho sevření vymanit a utéct, ji sevřel rukama a ještě více na ni nalehl tělem, přičemž poškozená snahy o uvolnění a únik zanechala, pak jí sdělil „že mu nestojí“*, není prokázána žádným důkazem. Další část skutkového děje v odvolání nenamítaná, konkrétně podrobnosti, kterou rukou poškozenou uchopil a že jí vyhrnul i podprsenu, rovněž prokázána nebyla. Tyto skutečnosti jsou uvedeny již v usnesení o zahájení trestního stíhání, tedy zřejmě vyplývají z procesně nepoužitelných důkazů obsažených ve spisovém materiálu. Poškozená v přípravném řízení v procesním postavení svědkyně tyto skutečnosti spontánně nevypověděla, nebyla na ně ani dotazována a okresní soud jí k hlavnímu líčení nepředvolal a nevyslechl ji. Obžalovaný u hlavního líčení tyto skutečnosti rovněž nepopsal, nebyl na ně dotázán a neplynou (ani z logiky věci nemohou) ani z dalších provedených důkazů.
9. Podle § 120 odstavec 3 trestního řádu výrok rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, musí přesně označovat trestný čin, jehož se výrok týká, a to nejen zákonným pojmenováním a uvedením příslušného zákonného ustanovení, nýbrž i uvedením místa, času a způsobu spáchání, popř. i uvedení jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, jakož i uvedení všech zákonných znaků včetně těch, které odůvodňují určitou trestní sazbu. Ve skutkové větě výrokové části rozsudku tudíž musí být popsány všechny znaky skutkové podstaty daného trestného činu, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytvářejí znaky tohoto trestného činu. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat toliko všechny prokázané skutečnosti významné pro právní kvalifikaci.
10. Na základě výše uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že ve prospěch obžalovaného je nutno upřesnit skutkový děj, proto z podnětu odvolání obžalovaného zrušil výrok o vině. V souladu s ustanovením § 258 odstavec 2 trestního řádu krajský soud zrušil i výrok o trestu a další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, tedy zrušil napadený rozsudek podle § 258 odstavec 1 písmeno b) trestního řádu v celém rozsahu, a na základě správně zjištěného skutkového stavu okresním soudem, který však byl okresním soudem ve výroku o vině nepřesně popsán, uznal obžalovaného vinným při zachování totožnosti skutku protiprávním jednáním uvedenými ve výrokové části tohoto rozsudku s neměněnou právní kvalifikací, kdy ve zbytku lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku.
11. V tomto směru odvolací soud tedy v projednávané věci mohl rozhodnout sám za podmínek ustanovení § 259 odstavec 3 trestního řádu, neboť nové rozhodnutí bylo učiněno na podkladě skutkového stavu,

který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn. Krajský soud uvedený nedostatek odstranil a přiléhavě upravil skutkovou větu tak, aby její popis korespondoval s provedenými důkazy. Neprokázaná skutková zjištění vypustil, resp. upřesnil skutkový děj tak, jak byl prokázán výpovědí poškozené, sám v tomto směru neprovedl žádné důkazy, neboť odvolání bylo podáno jen ve prospěch obžalovaného, což vylučuje změnu rozsudku v jeho neprospěch (§ 259 odstavec 4 trestního řádu).

12. Odvolací námitky týkající se právní kvalifikace krajský soud shledává nedůvodné. Prokázanému protiprávnímu jednání obžalovaného odpovídá právní kvalifikace zvolená okresním soudem, neboť obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu znásilnění podle § 185 odstavec 1 trestního zákoníku, když poškozenou násilím donutil k pohlavnímu styku. Pokud je v odvolání namítáno, že jednání nesměřovalo k pohlavnímu styku a sexuálnímu uspokojení obžalovaného, pak byl prokázán opak. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie vyplývá, že obžalovaný trpí sexuální deviací, konkrétně byl prokázán exhibicionismus s tušérkým jednáním. Tušerči jsou samostatnou podskupinou patologických sexuálních agresorů, kteří se ukáží osahávání objektu, usilují maximálně o dotykový kontakt. Tedy obžalovaný v terénu své sexuální deviace v rámci protiprávního jednání realizoval své sexuální uspokojení prokázaným způsobem, tedy nikoliv formou soulož, nýbrž pohlavním stykem ve smyslu citovaného zákonného ustanovení, za který se považuje jakýkoli způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby. Jde o jiné formy pohlavního styku, než jsou soulož nebo jiný pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží, zasahující sexuální integritu oběti méně intenzivním způsobem. V souladu s konstantní judikaturou se tedy může jednat například o osahávání genitálií, prsou, sání prsních bradavek, jak bylo prokázáno v předmětném případě. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie dále vyplývá, že právě vlivem sexuální deviace (při zachování rozpoznávací schopnosti) byla schopnost obžalovaného své jednání ovládat snížena podstatným způsobem (nikoliv však vymizelá). Krajský soud uzavírá, že u obžalovaného byla prokázána duševní porucha ve smyslu ustanovení § 123 trestního zákoníku, konkrétně jiná těžká sexuální odchylka v podobě sexuální deviace, která ovlivnila podstatným způsobem ovládací schopnosti a vedla ke zmenšené přičetnosti obžalovaného ve smyslu ustanovení § 27 trestního zákoníku. Tedy ani krajský soud neshledal žádné zákonné předpoklady, které by vylučovaly jeho trestní odpovědnost z důvodu nepřičetnosti dle § 26 trestního zákoníku.
13. S ohledem na skutečnost, že krajský soud zrušil výrok o vině, zrušil i výrok o trestu (§ 258 odstavec 2 trestního řádu). V návaznosti na nově vyslovený výrok o vině obžalovaného krajský soud ukládal nově obžalovanému trest na podkladě skutkového stavu, který i k otázce trestu byl okresním soudem převážně správně zjištěn, a na základě důkazů provedených před odvolacím soudem částečně změněn. Krajský soud konstatuje, že okresní soud provedl důkazy i k otázce trestu, kdy skutečnosti prokázané reprodukoval v odůvodnění rozsudku, na které možno odkázat, s výjimkou důkazů listinných, které se týkají vysazení medikace a výkonu ochranného léčení. Okresní soud nepřesně reprodukoval jejich obsah, proto krajský soud znova v souladu s ustanovením § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu provedl lékařské zprávy, které hodnotil v návaznosti na důkazy provedené okresním soudem v hlavním líčení. Lékařské zprávy prokazují, že obžalovaný podmínky ochranného léčení dodržoval, spolupracoval, na pravidelné kontroly docházel. Medikace, konkrétně lék Androcur, byla vysazena v rámci výkonu ochranného léčení lékařem již v květnu 2018. Skutečnosti prokázané lékařskými zprávami v podstatě korespondují s výpovědí obžalovaného u hlavního líčení, kdy vypověděl, že podstupoval sexuologickou léčbu v ambulantní formě. Užíval léky, které po dohodě s lékařkou vysadil. Potud, co do argumentace, možno souhlasit s odvolacími námitkami. Ovšem tvrzení, že obžalovaný neměl zkušenost s vysazením léků a nevěděl, jaké to bude mít účinky, neobstojí, když k vysazení medikace došlo v květnu 2018 a ke skutku až v srpnu 2019. Mezitím ještě obžalovaný navštívil urologa pro erektní dysfunkci v červnu 2019, kterého neinformoval o předchozí anti androgenní léčbě a byl mu předepsán Amfidor, jak prokazuje zpráva praktické lékařky obžalovaného. Úvaha okresního soudu o tom, že pokud by medikace byla užívána řádně, nemuselo by ke spáchání předmětného jednání dojít, je nesprávná. Nutno zdůraznit, jak je uvedeno v přechodím rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2015 č. j. 3 To 308/2014-263, kde jsou citovány závěry znalců, kteří dříve vyšetřovali obžalovaného v souvislosti s jeho předchozím sexuálně motivovaným protiprávním jednáním, že

recidivám deviantního chování u osob trpících sexuální deviací se v podstatě zabránit nedá, i když je léčení vedeno správně ani po tzv. chemické kastraci. V podstatě nelze určit, jaký impuls recidivu vyvolá. V tomto smyslu tedy nelze přisvědčit námitkám uvedeným v odvolání, a to jak obžalovaného, který navrhuje upuštění od potrestání, případně uložení podmíněného trestu či trestu nepodmíněného pod dolní hranicí trestní sazby za současného uložení ochranného léčení sexuologického ústavní formou, které má lépe zajistit ochranu společnosti i nápravu pachatele, tak jeho manželky, která obžalovanému navrhuje pouze uložení léčení v ústavní formě. Citované závěry znalců z dřívějšího znaleckého zkoumání obžalovaného nejsou v rozporu se závěry znalce v daném řízení, který v posudku uvádí, že prognóza dalšího vývoje sexuální deviace obžalovaného ve vztahu k páčání trestné činnosti nemusí být nutně nepříznivá, předpokládá však korektivní zkušenost, novou léčbu a útlum sexuální aktivity vlivem věku.

14. Při ukládání trestu krajský soud vycházel z obecných ustanovení § 37 trestního zákoníku a přiměřenosti trestních sankcí dle § 38 trestního zákoníku a hodnotil všechny skutečnosti rozhodné pro druh a výměru trestu dle § 39 trestního zákoníku a posuzoval povahu a závažnost trestného činu z hlediska významu konkrétního chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobu provedení činu, jeho následkům, přihlédl k okolnostem, za kterých byl čin spáchán a dále hodnotil osobu pachatele, míru jeho zavinění, přihlédl k pohnutce, záměru a cíli, zohlednil i skutečnosti uvedené v odvolání. Dospěl k následujícím závěrům. Obžalovaný svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně svobodného rozhodování člověka o svém pohlavním životě, kdy konkrétním předmětem útoku byla poškozená xxx, narozená xxx, která se náhodně v danou dobu na místě činu procházela. Co do způsobu provedení činu a jeho následků soud hodnotil druh a povahu jednání jako znaku objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu tak, jak je popsáno ve skutkové větě, a že toto jednání nezanechalo následky na zdraví poškozené. K okolnostem, za kterých byl čin spáchán, nutno zdůraznit, že obžalovaný se výše uvedeným nezákonným způsobem k poškozené choval z důvodu realizace uspokojování svých sexuálních potřeb, ovšem vlivem duševní poruchy, kterou trpí, která byt' neovlivňuje jeho rozpoznávací schopnosti, jeho ovládací schopnosti podstatně snižuje. K osobě pachatele soud k jeho tíži hodnotí, že obžalovaný se dopouští protiprávního jednání opakovaně, mj. i sexuálně motivovaného, za něž byl odsouzen v roce 1986, dále pak v letech 2011 a 2014, a ukládané tresty a ochranná léčení evidentně neuvedla k nápravě. Ve prospěch soud hodnotí skutečnost, že byt' je osobou invalidní, před vzetím do vazby byl zaměstnán na dohodu. Jedná se o osobu, která v podstatě spolupracuje při výkonu ochranného léčení, které mu bylo uloženo naposledy rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 26. 6. 2014 č. j. 5 T 17/2014-183, který nabyl právní moci dne 28. 1. 2015, podle § 99 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 trestního zákoníku. Ochranné léčení sexuologické v ústavní formě vykonával od 15. 6. 2015 do 17. 5. 2017, kdy bylo rozhodnuto o změně formy na ambulantní. Výkon ambulantního ochranného léčení zahájil dne 19. 5. 2017 a absolvoval jej i v době předmětného protiprávního jednání. Ze zprávy sexuologické ambulance je zřejmé, že podmínky ochranného léčení dodržoval, spolupracoval, na pravidelné kontroly docházel. Nutno však upozornit, jak je uvedeno v přechozím rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2015 č. j. 3 To 308/2014-263, že obžalovanému v době, kdy znalci zpracovali posudek, chyběl sebekritický náhled na jeho poruchu, i když byl dlouhodobě upozorňován na rizika, která z jeho duševní poruchy vyplývají, a na to, jak by jim měl čelit, což se zjevně nenaučil doposud, když se nevyvaroval předmětného protiprávního jednání. Při hodnocení osoby obžalovaného byly zohledněny i závěry znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie již citované výše, ze kterých krajský soud dovodil závěr o zmenšené přičetnosti obžalovaného v době páčání předmětného skutku, kterou zohlednil ve smyslu ustanovení § 40 odstavec 1 trestního zákoníku při stanovení druhu i výměry trestu, neshledal však zákonné předpoklady pro upuštění od potrestání či snížení trestu odnětí svobody pod dolní hranici trestní sazby trestu jak je navrhováno v odvolání. K míře zavinění pak soud uvádí, že obžalovaný se dopustil předmětného protiprávního jednání v nejzávažnější formě úmyslu, tedy v úmyslu přímém ve smyslu ustanovení § 15 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, veden snahou uspokojit své sexuální potřeby. Dobu, která od spáchání trestného činu uplynula, jakož i délku trestního řízení, soud hodnotí jako zcela přiměřené zejména závažnosti a charakteru trestné činnosti. K osobním, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného v době rozhodování o trestu soud neshledal žádné zmínění hodné skutečnosti, kdy tyto se podstatným způsobem nezměnily, vyjma toho, že obžalovaný je nyní v rámci předmětného

restního řízení stíhán vazebně. Pokud je v odvolání namítáno, že obžalovaný má manželku a dva syny a rodina je na příjmech obžalovaném ekonomicky závislá, pak nutno uvést, že obdobná rodinná situace byla i v době protiprávního jednání, obžalovaný si byl všech těchto skutečností vědom a přesto se předmětného jednání nevyvaroval, navíc má jen jednoho biologického syna, kterému je nyní pět let, druhý, retardovaný, je synem jeho manželky a je již zletilý. Jako upřímnou lítost ve smyslu polehčující okolnosti dle ustanovení § 41 písmeno n) restního zákoníku soud vyhodnotil, že obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že je mu líto, co se stalo, a již v průběhu přípravného řízení zaslal poškozené omluvný dopis. Další polehčující okolnosti krajský soud neshledal, ve prospěch obžalovaného zohlednil jeho doznání. Jako přitěžující okolnost ve smyslu ustanovení § 42 písmeno p) restního zákoníku, tedy jako skutečnost, že obžalovaný již byl pro restný čin odsouzen, soud hodnotí odsouzení obžalovaného z rozsudku Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 26. 6. 2014 č. j. 5 T 17/2014-183, který nabyl právní moci dne 28. 1. 2015, kterým byl uznán vinným skutky právně kvalifikovanými jako dva přečiny výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) restního zákoníku spočívajícími v podstatě v tom, že poblíž vlakového nádraží a u vodní nádrže nahý navázal jimi nechtěný slovní i fyzický sexuálně motivovaný kontakt s mladými ženami, kterým se podařilo z místa činu utéct, za které byl odsouzen k úhrnnému restu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let, a podle § 99 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 restního zákoníku mu bylo uloženo ochranné léčení sexuologické v ústavní formě, neboť předmětného protiprávního jednání se dopouští ve zkušební době podmíněného odsouzení za obdobné protiprávní jednání. Zjevně ani hrozba výkonu velmi důrazného nepodmíněného restu a ochranné léčení sexuologické v ambulantní formě nevedly u obžalovaného k nápravě. Další přitěžující okolnosti ve smyslu ustanovení § 42 restního zákoníku soud neshledal a záznamy obžalovaného v opise rejstříku restů soud pro časový odstup, případně zákonnou fikci neodsouzení, hodnotí pouze co do osoby obžalovaného. Nelze ve prospěch obžalovaného zohlednit, jak se toho domáhal v odvolání, že spolupracoval s orgány činnými v restním řízení a svým jednáním nepůsobil žádné průtahy, neboť restní řízení je vedeno vazebně a má standartní průběh. O dosavadním způsobu života obžalovaného je pojednáno výše, kdy dle názoru soudu byly prokázány závažné skutečnosti bránící možnosti nápravy obžalovaného, které plynou zejména ze skutečnosti, že přes uložené resty jak nepodmíněné, tak nespojené s přímým výkonem, i ochranná léčení, u obžalovaného nedošlo naprosto k žádné nápravě, nadále se dopouští sexuálně motivovaného protiprávního jednání, kdy sám vypověděl, že je si vědom, že to není první případ v jeho životě i že se ho dopouští ve zkušební době podmíněného odsouzení a v době výkonu ochranného léčení. V předmětné věci je tedy nutno při druhu a výměře restu akcentovat ochranu společnosti, zejména mladých žen před stále opakujícím se vysoce společensky škodlivým jednáním obžalovaného.

15. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že obžalovanému je nutno uložit rest samostatný dle ustanovení § 185 odstavec 1 restního zákoníku, dle kterého je možno vyměřit rest odnětí svobody v rozmezí šesti měsíců až pěti let. Hledisku přiměřenosti restní sankce ve smyslu ustanovení § 38 odstavec 1, odstavec 2 restního zákoníku dle názoru soudu odpovídá svým druhem toliko rest odnětí svobody nepodmíněný ve smyslu ustanovení § 52 odstavec 2 písmeno a) restního zákoníku, kdy uložení tohoto restu nebrání ani ustanovení § 55 odstavec 2 restního zákoníku, neboť uložení jiného restu by vzhledem k výše uvedenému zjevně nevedlo k tomu, aby pachatel vedl řádný život. Pouze od tohoto druhu restu lze očekávat pozitivní účinek pro budoucí život obžalovaného. Okresní soud obžalovanému vyměřil rest v trvání 1 roku, tedy při pětině zákonné restní sazby. Tento rest se vzhledem k výše uvedeným skutečnostem jeví přes zmenšenou přičetnost obžalovaného krajskému soud jako nepřiměřeně mírný. I když státní zástupce v závěrečném návrhu navrhoval uložení nepodmíněného restu odnětí svobody ve výměře dvou až tří let, odvolání v neprospěch obžalovaného nepodal. Krajský soud tedy nemohl změnit rozsudek v neprospěch obžalovaného, proto podle § 185 odstavec 1 restního zákoníku uložil rest odnětí svobody v trvání 1 roku.
16. Obžalovaný byl pro účely výkonu restu v souladu s ustanovením § 56 odstavec 2 písmeno a) restního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť nejsou splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou, když dle § 56 odstavec 2 písmeno b) restního zákoníku do věznice se zvýšenou

ostrahou soud zpravidla zařadí pachatele, kterému byl uložen výjimečný trest (§ 54), kterému byl uložen trest odnětí svobody za trestný čin spáchaný ve prospěch organizované zločinecké skupiny (§ 108), kterému byl za zvlášť závažný zločin (§ 14 odst. 3) uložen trest odnětí svobody ve výměře nejméně osm let, nebo který byl odsouzen za úmyslný trestný čin a v posledních pěti letech uprchl nebo se pokusil uprchnout z vazby, z výkonu trestu nebo z výkonu zabezpečovací detence.

17. S ohledem na skutečnost, že krajský soud zrušil výrok o vině, zrušil i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad (§ 258 odstavec 2 trestního řádu), tedy též výrok o ochranném opatření. Okresní soud uložil obžalovanému podle § 99 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 trestního zákoníku ochranné léčení psychiatrické sexuologické v ústavní formě. V odůvodnění rozsudku pak okresní soud uvádí, že shledal naplněny podmínky ustanovení podle § 99 odstavec 2 písmeno a), odstavec 4 trestního zákoníku a uložil obžalovaného ochranné léčení sexuologické v ústavní formě. Ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie znalec navrhuje uložení ochranného léčení sexuologického v ústavní formě s tím, že pobyt obžalovaného na svobodě by mohl být nebezpečný ve smyslu opakování trestné činnosti. Krajský soud neuložil obžalovanému ochranné léčení sexuologické, neboť identické léčení již bylo obžalovanému uloženo nejprve pravomocným rozsudkem Okresního soudu ve Frýdku-Místku ze dne 22. 12. 2010 č. j. 3 T 189/2010-247 a následně pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 26. 6. 2014 č. j. 5 T 17/2014-183. Připojeným spisem Okresního soudu ve Frýdku-Místku sp. zn. 3 T 189/2010 a spisem rejstříku trestů je prokázáno, že obě ochranná léčení i nadále trvají, nyní jsou vykonávána v ambulantní formě. Krajský soud tedy výrok o ochranném léčení zrušil, aniž by sám o ochranném léčení rozhodl, neboť je namístě rozhodnout v původním řízení o změně formy uloženého ochranného léčení (pokud k tomu příslušný soud shledá zákonné podmínky), nikoliv ukládat třetí sexuologické léčení.
18. Odvolání manželky obžalovaného xxx krajský soud jako nedůvodné dle § 256 trestního řádu zamítl na základě výše uvedené argumentace.

Poučení:

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 tr. ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 27. 5. 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje Ester Válková.

JUDr. Milan Ihnát v. r.
předseda senátu

Vypracovala:
Mgr. Petra Ritterová v. r.